

Oh, človeško srce je tudi lepo in blago! Na obrazu vseh navzočih se je kazalo, da trpe z ubogo živaljo, in na misel mi je prišlo: „Pa naj je življenje na svetu še tako hudo, skrajno hudo ne bo, dokler utripljejo tako blaga srca, ki čutijo tudi z živalmi.“

Spravili so konja pokonci. In zopet prizor, ki mi ga ni možno popisati tako, kot sem ga občutil.

Živali so ob navzočnosti ljudi nekoliko utihnile z izrazi sočuvstva. Le njihove oči so žalostno, radovedno zrle sedaj po ljudeh in zopet v trpečega tovariša. Kakor hitro pa je stal konj pokonci, je šlo v vsem hlevu kot nekak oddih med ljudmi takisto kot med živalmi.

Tako čudno-veselo so se oglasile živali kakor bi se veselja zasmejale, kakor se oddahne človek po veliki nevarnosti, ki jo je prebil.

Konj si je kmalu opomogel, in kmalu se je čulo v hlevu hrustanje sena in prežvekovanje. Teliček pa je še večkrat vprašujoče pogledoval na bolnega „prama“, kakor bi ga hotel vprašati: „Ljubi pram, ali si sedaj zdrav? Ali ti je sedaj dobro?“

Ljudje so se razšli. Odšel sem tudi jaz, bogatejši za lep življenjski prizor.

In gosposdična Suzana? V samovaru ni bilo več mleka. Izkipelo je že . . .

Sirota Milica.

Spisal Ivo Blažič.

ako lepo, krasno je bilo onega jutra v gozdu! In Miličine stopinje so bile lahne, prožne, a srce je bilo polno boli, žalosti. Kako bi ne bilo to drobno srčece?

Milica je sirota. Zgodaj sta jo ostavila oče in mati. Kruh si mora služiti pri tujih ljudeh. In tak kruh je časih grenak ko pelin. Milici je že bil.

Dvanajsto leto je dopolnila in delati mora, pridno delati.

A ljudem ni nikoli dovolj. Pehaj se in trudi, vendar te bodo gledali postrani. — Tujka! Ta ni naša! — Glej jo! Solze ji silijo v oči. Ne more jih zadržati, cel potok ji lije po nežnih licih.

Lahno spe dalje po ozki stezici. Prvi sneg ji škriplje pod nogami. V desnici nese culico, z levico si briše oči.

„Zapodili so me iz službe. Dovolj jim nisem delala in vendar sem se trudila, kolikor so mi dopuščale mlade moči. Lenobo sem jim pasla in vendar sem prva vstajala, poslednja legala k počitku . . . O, moji starši, zakaj ste me ostavili tako rano?“

Njene vzdihne je čulo gozdno drevje, s katerega se je sipal beli sneg.

Prvi solnčni žarki mladega jutra so se obešali po vitkih vejah smrek, jelk in bukev. Snežni kosmiči so se blesteli ko kristali ob solnčnih trakovih. Lahno so odbijali od sebe jutranje solnce. In tedaj je bilo v gozdu tako svečano, tako praznično . . . Niso sicer prepevali krilati pevci, in ni zelenelo drevje. Ali ta bela, snežena odeja tako ugaja očem! In ti tisočeri kristali!

Začivkala je v leskovem grmu sinica, na široki bukvi je zavpila sraka. In bilo je tako prijetno, ugodno. — Ali v Miličino srce niso segali ti glasovi, ni segala ta svečanost, ni segalo to veselje. Njeno srce je bilo tožno.

Stopala je dalje . . . Puška je počila nekje blizu nje.

Po stezi je pridirjala okrvavljena srna. Kri ji je kapala iz strani na beli sneg. Za njo je letela njena mlada hčerka. Še en strel!

Bil je namenjen na mlado srnico, ali ta je v urnem teku odhitela., Krogla je obtičala v smrekovem deblu.

Sem po snegu je prihajal gozdar Peter. Nameril je še enkrat na srnico, ki je bila že v precejšnji razdalji od njega.

„Pustite jo, pustite! Kaj vam je storila?“ je vzkliknila Milica. Stopila je predenj. Puška mu je omahnila.

„Kaj hočeš, dekle, kam greš tako zgodaj?“

„Iz službe so me zapodili. Nimam ne očeta ne matere, tako sama sem na svetu. Da, ravnotako se mi godi ko oni srnici.“

Zopet je začela ihteti. Petru se je usmili.

„K meni pojdi! Žena mi je umrla, otroci so še majhni. Kar pojdi!“

„Kako ste dobri, Peter!“

Zadel je srno na ramo ter korakal proti svoji hiši kraj gozda. Za njim je stopala Milica, zdaj vesela, radostna. Srnica se je počasi in boječe plazila za mrtvo materjo. — V gozdu je bilo tako krasno!

Hojka — božično drevo.

Majdičevim deklicam za božičnico 1906. priredil in podaril A. Špan.

Vsebina po znani pripovedki:

Stara, ubožna ženica, ostavljena od vsega sveta, gre nabirat v gozd suhega listja, da bi si napravila toplo in mehko ležišče, toda nobeno drevo ji ga ne privošči. Že hoče žalostna in prazna oditi, tedaj se pa starka zasmili hojki, ki ji ponudi, ker nima listja, svoje storže, da si zakuri z njimi. Starka jih hvaležno sprejme in prosi Boga, naj hojki poplača njeno usmiljenost. Ta prošnja je bila uslišana. — Angel božji pride in pove hojki, kaka čast ji je določena: ker je bila usmiljena, postane božično drevo.

Osebe:

Mlajše tri deklice predstavljajo gozd, in sicer ena z bukovo vejico **bukev**, druga z lipovo vejico **lipo**, tretja s hojevo vejico **hojo**. Okolo buke in lipe leži listje, okolo hojke leže storži (češarki). — Četrta deklica, primerno oblečena, predstavlja **angela**. Najstarejša — **stara ženica** — je slabo in ubožno oblečena ter ima vrečo.

I. prizor.

Bukev, **lipa** in **hojka** stojе na svojem mestu in predstavljajo gozd. Vse je tiho in mirno, samo vejice se gibljejo, kakor da bi jih majal veter.

II. prizor.

Stara ženica, malo sključena, pride in postoji ob strani.

Ženica: Prišla je zima, z njo sneg in pa led; povsod jo naznanja uboštva sled. —